

Μοναχός Βικέντιος Αγιαννανίτης (1872 - 12 Οκτωβρίου 1961)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Skiti Agias Annis](#)

Κατά κόσμον ονομαζόταν Γεώργιος Δράκος του Δημητρίου και της Βασιλικής. Ο μακάριος αυτός Γέροντας γεννήθηκε στο χωριό Στανός Βάλτου Μεσολογγίου το 1872. Προσήλθε το 1915 στην Καλύβη Αγίου Δημητρίου στη σκήτη της Αγίας Άννης. Εκάρην μοναχός το 1916. Ο Γέροντας Χερουβείμ γράφει πολύ ωραία γι' αυτόν τον αγωνιστή: «Ο γερο-Βικέντιος ήταν γεμάτος φυσική απλότητα. Όπου κι αν βρισκόταν, προσευχόταν με δυνατή φωνή στα μονοπάτια, στο Κυριακό, στις συναντήσεις του με τους άλλους. “Σώσε με, Παναγία μου. Σώσε με. Ελέησέ με”, τον ακούγαμε συχνά να φωνάζει. Η φωνή του έβγαινε με πόνο, με αγωνία, σαν από πληγωμένα στήθη. Η πονεμένη κραυγή του θύμιζε τα σοφά λόγια του αγίου Μακαρίου: “Εάν στενάξει η ψυχή και βοήση προς τον Θεόν, εξαποστέλλει αυτή τον πνευματικόν Μωϋσέα, τον λυτρούμενον αυτήν εκ της δουλείας των Αιγυπτίων. Αλλά πρώτον βοά και στενάζει και τότε της απολυτρώσεως την αρχήν λαμβάνει”. Τον απασχολούσε ακατάπαυστα η υπόθεσις της σωτηρίας. Του δημιουργούσε ψυχική οδύνη. Όταν συναντούσε κάποιον στον δρόμο, μετά το “ευλογείτε”, συνήθιζε να ερωτά με την βαρειά ρουμελιώτικη προφορά του, γιατί καταγόταν από τα μέρη του Καρπενησιού:

– Τί λες, ωρέ πάτερ, θα σωθούμε;

Τίποτε άλλο δεν έλεγε. Τίποτε άλλο δεν τον απασχολούσε. Ήταν ένας άλλος Εφραίμ Σύρος στην κατάνυξη.

“Σώσε με, Παναγία μου”, παρακαλούσε, κι έτρεχαν ποτάμι τα δάκρυα. “Μη μ' αφήσεις να χαθώ. Εγώ για την αγάπη του Υιού σου ήλθα εδώ από παιδί. Σώσε με, Παναγία μου, σώσε με”. Είτε εργαζόταν είτε περπατούσε στον δρόμο, φώναζε διαρκώς κι έκλαιγε σχεδόν αδιαλείπτως. “Σώσε με, Παναγία μου”...

Μέσα στην απλή καρδιά τού Γέροντος Βικεντίου, όπου αναπαυόταν η Παναγία με τον Υιόν της, τον “Ηγαπημένον” του, αυτός ο θρήνος, αυτά τα δάκρυα μου φαίνεται πως εγεννούσαν κάποια ανεκλάλητη κρυφή χαρά. Πάντοτε ρωτούσα να μαθαίνω, τί γίνεται αυτός ο ευλογημένος άνθρωπος. Μέχρι που κοιμήθη, προσευχόταν με τον ίδιο τρόπο θρηνών και οδυρόμενος. Ο θάνατός του, καθώς με

πληροφόρησαν οι αδελφοί Καρτσωναίοι ήταν θάνατος ενός οσίου, ενός ήρωος της θρηνώδους προσευχής».

Δεν μπορεί να μη εισακούσθηκαν οι πρεσβείες της Θεοτόκου και να πήγαν χαμένες τόσες επικλήσεις και τόσα χαρμολυπικά δάκρυα και τόσες μουλιασμένες στο κλάμα προσευχές. Αναπαύθηκε ήσυχα και ωραία στις 12.10.1961.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Χερουβείμ αρχιμ., Νοσταλγικές αναμνήσεις από το Περιβόλι της Παναγίας, Ωρωπός Αττικής 1981, σσ. 152-153.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β' - 1956-1983, σελ. 649-650 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*